

วิธีดำเนินการและการรวบรวมข้อมูล

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) ภาคต้น ปีการศึกษา 2525 กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมประเภทสหศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 6 ประการ ดังต่อไปนี้ คือ

1. เป็นผู้มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และนับถือศาสนาพุทธ
2. มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร
3. พ่อและแม่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ด้วยกัน
4. อาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่แท้จริงมาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน
5. พ่อและแม่มีการศึกษาอยู่ในระดับเกณฑ์การศึกษาที่กำหนดไว้
6. รายงานว่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบให้ความคุ้มครองมากไป หรือแบบทอดทิ้ง แบบใดแบบหนึ่ง

ดังนั้น เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเป็นตัวแทนที่ดีของ ประชากรนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อีกทั้งเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากพอแก่การวิจัยด้วย ผู้วิจัยจึงเลือกนักเรียนจากโรงเรียนที่ตั้งกึ่งกลางกันต่างกับ คือ จากโรงเรียนมัธยมที่เป็นโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 3 แห่ง และจากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการอีกเป็นจำนวน 6 แห่ง รวมทั้งสิ้น 9 โรงเรียน ดังมีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนมัธยมสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รวม 3 แห่ง ได้แก่
 - 1.1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม
 - 1.2 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
 - 1.3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2. โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ รวม 6 แห่ง ได้แก่

- 2.1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
- 2.2 โรงเรียนทอวัง
- 2.3 โรงเรียนราชวินิตมัธยม
- 2.4 โรงเรียนตันติราษฎร์วิทยาลัย
- 2.5 โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์
- 2.6 โรงเรียนวัดคันธาราม

จากนั้น ผู้วิจัยจึงทำการจับสลากห้องเรียนจากแต่ละโรงเรียนมาแห่งละ 3 ห้องเรียน รวมเป็น 27 ห้องเรียน ให้นักเรียนเหล่านี้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว มาตราวัดความเชื่อในอรรถลิขิต-ปรัลิขิต และแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูตามลำดับ หลังจากการทราวจึงให้คะแนนตามเกณฑ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับแล้ว ปรากฏว่า มีนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างรวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 508 คน แบ่งออกเป็นชาย 244 คน และหญิง 264 คน ดังรายละเอียดแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามโรงเรียน ระดับการศึกษา ของพ่อแม่ และ เพศ

โรงเรียน	พ่อแม่มีการศึกษา ระดับสูง		พ่อแม่มีการศึกษา ระดับกลาง		พ่อแม่มีการศึกษา ระดับต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1. สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	28	24	4	5	-	-	61
2. มัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	24	28	8	11	2	2	75
3. มัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน- มิตร	13	9	13	11	7	6	59

ตาราง 2 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามโรงเรียน ระดับการศึกษา ของพ่อแม่ และเพศ (ต่อ)

โรงเรียน	พ่อแม่มีการศึกษา ระดับสูง		พ่อแม่มีการศึกษา ระดับกลาง		พ่อแม่มีการศึกษา ระดับต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
	4. สวมเสนาวิทยาลัย	1	6	13	11	5	
5. หอวัง	7	7	13	10	6	14	57
6. ราชวินิตมัธยม	4	2	15	15	4	20	60
7. สันติราษฎร์วิทยาลัย	—	—	9	5	21	8	43
8. มัธยมศึกษาศึกษา	—	—	4	1	23	22	50
9. วัคน้อยนพคุณ	—	—	3	10	13	31	57
รวม	77	76	32	79	31	113	508
รวมทั้งสอง เพศ	153		161		194		

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถาม 3 ฉบับ คือ

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สอบถามนักเรียนเกี่ยวกับชื่อ นามสกุล เพศ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนาที่นับถือ ภูมิลำเนา การอยู่อาศัยหรือไม่อยู่อาศัยกับพ่อแม่ ภาวะการสมรสของพ่อแม่ รวมทั้งระดับชั้นของการศึกษาที่พ่อแม่ได้ศึกษาสำเร็จ

* 2. มาตรการวัดความเชื่อในอัตลัทธิ-ปรลัทธิ (Internal-External Control Scale) หรือที่เรียกว่า I-E Scale เป็นมาตรการที่ลีฟเวอร์รันท์ ร็อดเคอร์และคราวน์ (Liverant, Rotter and Cronne) ได้ร่วมกันพัฒนาขึ้นในปี 1966 ลักษณะของมาตรการนี้ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 29 ข้อ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นข้อความที่ผู้สร้างไว้วัดความเชื่อในอัตลัทธิ-ปรลัทธิ 23 ข้อ ส่วนที่เหลืออีก 6 ข้อนั้นเป็นข้อความที่ผู้สร้างเพิ่มเติมลงไปเพื่อให้เกิดความคลุมเครือและไม่ให้ผู้รับการทดสอบทราบถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของการทดสอบ ข้อความในแต่ละข้อเป็นแบบให้เลือกตอบ มี 2 ตัวเลือก คือ ก และ ข ข้อความหนึ่งแสดงถึงความเชื่อใน

อัตถิยิต ส่วนอีกข้อความหนึ่งจะแสดงถึงความเชื่อในปรัลยิต สำหรับการตอบมาครวักนั้น ผู้รับการทดสอบจะต้องเลือกตอบข้อความ ก หรือ ข ข้อความใดข้อความหนึ่งเพียงข้อความเดียวที่ตรงกับความเชื่อที่แท้จริงของตน หรือที่คิดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเองมากกว่าอีกข้อความหนึ่ง แล้วทำเครื่องหมายกากบาท (X) ทับตัวอักษร ก หรือ ข หน้าข้อความที่เลือก และเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนจะถือเอาค่าตอบที่แสดงถึงความเชื่อในปรัลยิตเป็นเกณฑ์ ข้อใดที่ผู้ตอบเลือกข้อความที่แสดงถึงความเชื่อในปรัลยิตจะได้ 1 คะแนน ข้อใดที่ผู้ตอบเลือกข้อความที่แสดงถึงความเชื่อในอัตถิยิตจะได้ 0 คะแนน และคะแนนที่ได้รับนั้น คัดจากข้อคำถามเพียง 23 ข้อเท่านั้น /

มาตรวัด I-E Scale นี้ เป็นเครื่องมือวัดความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการจิตวิทยา ลีฟคอร์ท (Lefcourt) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่ทุ่มเทความสนใจให้กับการศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตอย่างเต็มกำลังความสามารถผู้หนึ่งได้กล่าวถึงมาตรวัด I-E Scale นี้ไว้ว่า

แม้ว่าจะมีผู้สร้าง เครื่องมือสำหรับใช้วัดความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตขึ้นอีกนับได้เป็นจำนวนอย่างน้อยที่สุด 10 ฉบับ มาตรวัดความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตของโรตเตอร์ (Rotter) นี้ ก็ยังคงเป็นเครื่องมือประเมินความแตกต่างระหว่างบุคคลเกี่ยวกับความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตที่ได้รับความนิยมใช้กันอย่างกว้างขวางมากที่สุด

เพราะข้อคำถามของ I-E Scale มีขอบเขตรอบคลุมทัศนคติของบุคคลอย่างกว้าง ๆ ไว้หลายด้าน ทั้งทัศนคติทางด้านการประสบผลสำเร็จ เน้นด้านการงานและการศึกษา ความเป็นผู้นำ การเป็นที่ยอมรับหรือชื่นชอบของบุคคลอื่นในสังคม ตลอดจนทัศนคติทางด้านสังคมและการเมือง เป็นต้น (Rotter 1966: 9) นอกจากนี้ มาตรวัดดังกล่าวยังเหมาะสมที่จะใช้วัดความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่และ เด็กวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี (Niles 1981: 478) X

เกี่ยวกับการสร้างมาตรวัด I-E Scale กล่าวได้ว่า I-E Scale เป็นเครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยาชิ้นหนึ่งที่มีประวัติการดำเนินการจัดสร้างค่อนข้างยาวนาน ผ่านการทดลองใช้และการปรับปรุงแก้ไขอย่างเป็นขั้นตอนจากนักจิตวิทยาหลายท่าน บุคคลแรกที่เป็นผู้ริเริ่มสร้างเครื่องมือวัดความเชื่อในอัตถิยิต-ปรัลยิตนี้ขึ้น คือ แฟร์ส (Phares 1957) ได้สร้างเป็นมาตราแบบไลเคอร์ท (Likert-type Scale) ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับ

ทัศนคติในอัตถิคติและทัศนคติเกี่ยวกับปรัลธิชิตอย่างละ 13 ข้อ ซึ่งต่อมาในปีเดียวกันเจมส์ (James 1957) ได้ดัดแปลงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น พร้อมกับเพิ่มเติมข้อความลงไปอีก 6 ข้อ ซึ่งเป็นข้อความที่มีเนื้อความอิงข้อความ 6 ข้อที่เฟร์ส (Phares) ใช้ได้เป็นผลสำเร็จมากที่สุดมาแล้วและตั้งชื่อว่า James-Phares Scale จากการนำไปทดลองใช้ เขาทั้งสองต่างก็พบผลที่สอดคล้องต้องกันว่า มาตราวัดนี้สามารถใช้ทำนายความเชื่อในอัตถิคติ-ปรัลธิชิตของบุคคลได้อย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ เขาทำการเปรียบเทียบไว้ว่า บุคคลที่ได้คะแนนความเชื่อในปรัลธิชิตจากมาตราวัดสูง จะมีลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรมในทำนองเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์ทดลองที่ได้รับรางวัลเงื่อนไขให้ทราบว่า "โอกาส" (Chance) เป็นปัจจัยในการกำหนดความสำเร็จ กล่าวคือ หลังจากที่ได้ประสบกับความล้มเหลว (Failure) ในการทำงานชิ้นหนึ่งแล้ว เมื่อให้ทำงานนั้นใหม่บุคคลเหล่านี้จะมีการแปรเปลี่ยนความคาดหวังในระดับที่ไม่สม่ำเสมอมีการเพิ่มหรือลดความคาดหวังในปริมาณน้อย และมีความถี่หรือจำนวนครั้งของการเปลี่ยนแปลงความคาดหวังต่ำกว่าบุคคลที่ได้รับคะแนนความเชื่อในปรัลธิชิตต่ำกว่ามาตราวัดดังกล่าว อย่างไรก็ตาม มาตราวัดความเชื่อในอัตถิคติ-ปรัลธิชิต James-Phares Scale นี้เป็นมาตราวัดที่มีขอบเขตการใช้วัดความเชื่อในอัตถิคติ-ปรัลธิชิตของบุคคลค่อนข้างจำกัดอยู่เฉพาะการพยากรณ์ลักษณะความแตกต่างของการแสดงออกทางพฤติกรรมระหว่างบุคคลที่มีความเชื่อในอัตถิคติและบุคคลที่มีความเชื่อในปรัลธิชิตในการปฏิบัติงานในสภาพการณ์ทดลองที่มี "โอกาส" (Chance) และ "ทักษะ" (Skill) เป็นเครื่องกำหนดความสำเร็จ โดยเหตุผลดังกล่าวลีฟเวอร์รันท์ (Liverant) จึงได้ร่วมมือกับร็อตเตอร์ (Rotter) และซีแมน (Seeman) ทำการขยายมาตราวัดนี้เพื่อให้มีขอบเขตของการวัดที่กว้างขวางครอบคลุมยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการประสบกับความสำเร็จ (Achievement) ความรัก (Affection) ทัศนคติทั่วไปทางด้านสังคมและการเมือง (General Social and Political Attitude) ตลอดจนด้านความต้องการการยอมรับจากสังคม (Social Desirability) และมีข้อความทั้งสิ้นเป็นจำนวน 100 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีข้อความให้เลือก 2 ข้อความ ข้อความหนึ่งแสดงถึงความเชื่อในอัตถิคติ ส่วนอีกข้อความหนึ่งจะแสดงถึงความเชื่อในปรัลธิชิต หลังจากการนำไปทดลองใช้แล้ว ลีฟเวอร์รันท์ (Liverant) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อ และวิเคราะห์องค์ประกอบ แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีความคงที่ภายในสูงไว้เพียง 60 ข้อ จนกระทั่งครั้งหลังสุดในปี 1966 ลีฟเวอร์รันท์ ร็อตเตอร์ และคราวน์ (Liverant, Rotter and Crowne) ได้ร่วมกันปรับปรุงมาตราวัดฉบับนี้อีกครั้งหนึ่ง โดยการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ แล้วนำมาหาค่าความสัมพันธ์

กับมาตราวัด Marlowe-Crowne's (1964) Social Desirability Scale ซึ่งเป็น เครื่องมือประเมินระดับความถี่ของการยอมรับบรรทัดศีลธรรมของบุคคล โดยที่บุคคลที่มีความ โน้ม เียงที่จะคล้อยตามความต้องการของสังคมสูง จะได้คะแนนจากมาตราวัดสูง และในทางตรง กันข้าม บุคคลที่มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติตามความต้องการของสังคมต่ำก็จะได้คะแนนจากมาตร วัดต่ำ จากการหาความสัมพันธ์เขาได้ตัดข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์สูงกับมาตราวัด Marlowe -Crowne Social Desirability Scale นี้ออก ยิ่งกว่านั้น ยังได้หาความตรงตาม ภาวสันนิษฐาน (Construct Validity) ของมาตราวัดด้วยการนำไปทดสอบผู้ป่วยวัณโรค 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่บุคคลากรในโรงพยาบาลรายงานว่า เป็นผู้มีความกระตือรือร้นใน การแสวงหาข้อมูลหรือแนวทางปฏิบัติที่จะช่วยให้ตนเองหายป่วยเร็ว ๆ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ ป่วยที่มีแต่ความเฉื่อยชา เฉยเมย หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ข้อคำถามใดที่มีคุณสมบัติ ในการจำแนกลักษณะแตกต่างระหว่างผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าวในระดับต่ำก็จะถูกคัดทิ้ง เช่น เดียวกัน และพร้อมกันนั้นก็ทำการคัดแปลงถ้อยคำที่ใช้ในบางข้อคำถามให้มีความเหมาะสม กับเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษาด้วย ผลที่สุดได้พัฒนาเป็นมาตราวัดความเชื่อในอัตลัษิต-ปรัลัษิต ฉบับใหม่ที่มีข้อคำถามทั้งหมด 23 ข้อ และข้อคำถามอีก 6 ข้อที่เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อไม่ให้ผู้รับ การทดสอบทราบถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของการทดสอบ ซึ่งร็อกเตอร์ได้นำไปทดลองใช้ และ รายงาน คำนี้นับว่า คุณภาพของมาตราวัดไว้ดังนี้ /

๔ อำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีหาความสัมพันธ์แบบไบซีเรียลระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับ คะแนนรวมเมื่อตัดข้อคำถามนั้น ๆ ทิ้ง (Biserial item correlation with total score with that item removed) กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 400 คนครึ่งเป็นชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน อำนาจจำแนกของแต่ละข้อคำถามดังแสดงในตาราง

3

ตาราง 3 อำนาจจำแนกรายข้อของมาตราวัด I-E Scale ตามการรายงานของร็อกเตอร์ (Rotter 1966: 11-12)

ข้อที่	อำนาจจำแนกรายข้อ		
	ชาย 200 คน	หญิง 200 คน	รวม 400 คน
1 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-

ตาราง 3 อำนาจจำแนกรายข้อของมาตราวัด I-E Scale ตามการรายงานของรีออตเตอร์
(Rotter 1966: 11-12) (ต่อ)

ข้อที่	อำนาจจำแนกรายข้อ		
	ชาย 200 คน	หญิง 200 คน	รวม 400 คน
2	.265	.250	.260
3	.214	.147	.182
4	.238	.344	.289
5	.230	.131	.179
6	.345	.299	.319
7	.200	.262	.229
8 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-
9	.152	.172	.164
10	.227	.252	.238
11	.391	.215	.301
12	.313	.222	.265
13	.252	.285	.271
14 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-
15	.369	.209	.288
16	.295	.318	.307
17	.313	.407	.357
18	.258	.362	.310
19 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-
20	.255	.307	.271
21	.108	.197	.152
22	.226	.224	.227
23	.275	.248	.255

ตาราง 3 อำนาจจำแนกรายชื่อของมาตราวัด I-E Scale ตามการรายงานของร็อดเตอร์ (Rotter 1966: 11-12) (ต่อ)

ข้อ ข้อที่	อำนาจจำแนกรายชื่อ		
	ชาย 200 คน	หญิง 200 คน	รวม 400 คน
24 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-
25	.521	.440	.480
26	.179	.227	.195
27 (ข้อเพิ่มเติม)	-	-	-
28	.331	.149	.238
29	.004	.211	.109

จากค่าอำนาจจำแนกรายชื่อทั้งแสดงในการวางข้างต้น ร็อดเตอร์สรุปว่า มีค่าอยู่ในระดับที่พอสมควร และข้อคำถามทั้งหมดมีความสอดคล้องกันสูงพอใช้

ความเที่ยงของมาตราวัด (Reliability) /

ร็อดเตอร์ ได้รายงานค่าความเที่ยงของมาตราวัดไว้ทั้งความเที่ยงแบบวิเคราะห้ความคงที่ภายใน (Internal consistency reliability) และความเที่ยงแบบทดสอบซ้ำ (Test-retest reliability) ซึ่งมีคุณท้วอย่างต่าง ๆ กัน ดังรายละเอียดในตาราง 4 ต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4 ความเที่ยง (Reliability) ของ I-E Scale ที่ได้จากกรทดสอบกับ
กลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ กัน (Rotter 1966: 13)

กลุ่มตัวอย่าง	วิธีการหรือสูตรที่ใช้	ปริมาณกลุ่มตัวอย่าง	เพศ	ดัชนีความคงที่ภายใน
<u>แบบวิเคราะห์ความคงที่ภายใน (Internal consistency reliability)</u>				
นักศึกษาวิชา	แบบหนึ่งครึ่งและหา	50	ชาย	.65
จิตวิทยาเบื้องต้น	ความสัมพันธ์ของ	50	หญิง	.79
ค้นทางหา-	มาตรวัดทั้ง 2 ส่วน	100	รวม	.73
วิทยาลัย	โดยใช้สูตรของ			
ไอ.อี.ไอ	สเปียร์แมน บราน			
เขต กลุ่ม				
ตัวอย่างกลุ่ม	สูตร คูเคอร์-ริชาร์สัน	50	ชาย	.70
1		50	หญิง	.76
		100	รวม	.73
นักศึกษาวิชา	สูตร คูเคอร์-ริชาร์สัน	200	ชาย	.70
จิตวิทยาเบื้องต้น		200	หญิง	.70
ค้นทางหา-		400	รวม	.70
วิทยาลัย				
ไอ.อี.ไอ	เขต			
กลุ่มตัวอย่าง	สูตร คูเคอร์-ริชาร์สัน	1000	ชายและหญิง	.69
โคมา โดยการ			จำนวนละ	
สุ่มแบบแบ่งชั้น			ประมาณ	
ในการสำรวจ			เท่า ๆ กัน	
ความคิดเห็นของ				
เพอร์คู (National				
stratified samp				
Purdue opinion poll)				

ตาราง 4 ความเที่ยง (Reliability) ของ I-E Scale ที่ได้จากการทดสอบกับ
กลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ กัน (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	วิธีการหรือสูตรที่ใช้	ปริมาณกลุ่มตัวอย่าง	เพศ	ดัชนีความคงที่ภายใน
<u>แบบทดสอบซ้ำ (Test-retest reliability)</u>				
นักศึกษาวิชาจิต- วิทยาเบื้องต้น จากมหาวิทยาลัย ไอไอไอ ส.เศท	เว้นช่วงห่างกัน 1 เดือน และทำการ ทดสอบเป็นกลุ่ม	30	ชาย	.60
		30	หญิง	.83
		60	รวม	.72
นักโทษจากโรง- เรือนคักสันคาน โคโลราโด (Prisoners Colorado Reformatory)	เว้นช่วงห่างกัน 1 เดือน	28	ชาย	.78
นักศึกษาวิชาจิต- วิทยาเบื้องต้น จากมหาวิทยาลัย ไอไอไอ ส.เศท	เว้นช่วงห่างกัน 2 เดือน ครั้งแรกทดสอบ เป็นกลุ่ม ส่วนครั้งที่ 2 ทำการทดสอบเป็นราย บุคคล	63	ชาย	.49
		54	หญิง	.61
		117	รวม	.55

* ร็อคเตอร์ได้สรุปว่า ค่าความเที่ยงแบบวิเคราะห์ความคงที่ภายในทั้งหมดนับว่ามี
ค่าสูงพอประมาณสำหรับมาตรวัดที่มีความยาวเพียง 23 ข้อ หนึ่ง การที่ข้อคำถามที่ประกอบ
กันขึ้นเป็นมาตรวัดนี้เป็นการสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ไม่
ได้วัดเฉพาะทัศนคติในสภาพการณ์ใดก็ตามหนึ่งเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นข้อคำถามแต่ละข้อเป็น
ข้อคำถามแบบเสริมเพิ่มเติม (Additive item) เทียบเคียงกันไม่ได้ และไม่ได้จัดเรียง
ตามลำดับความยาก จึงย่อมยังผลให้ค่าความเที่ยงแบบวิเคราะห์ความคงที่ภายในที่หาได้โดย

วิธีการแบ่งครึ่ง (Split-half) มีค่าต่ำลงไปด้วย เช่นเดียวกัน ความเที่ยงที่หาโดยใช้สูตรของคูเตอร์-ริชาร์ดสันก็มีค่าไม่สูงนัก ซึ่ง ร็อดเทอร์ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะสาเหตุจากการที่ข้อความในมาตราวัดนี้เป็นแบบบังคับให้เลือกตอบ (A forced choice scale) ที่ตัวเลือกในแต่ละข้อความจึงต้องถูกพยายามทำให้มีความเท่าเทียมกัน อันเป็นเหตุให้ความน่าจะเป็นของการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับตัวเลือก ใดตัวเลือกหนึ่ง ไม่สามารถจะถูกแบ่งแยกลงไปได้โดยเด็ดขาด วัคเจน ส่วนในกรณีของความเที่ยงที่หาโดยการทดสอบซ้ำ จะเห็นได้ว่า ความเที่ยงที่ได้จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มแรก ซึ่งต่างก็เว้นช่วงในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่ 2 ห่างกันเป็นเวลา 1 เดือน มีค่าค่อนข้างสอดคล้องกัน สำหรับค่าความเที่ยงค่อนข้างต่ำที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่ม 3 อาจเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างของวิธีการดำเนินการสอบในครั้งแรกและครั้งที่สอง ซึ่งดำเนินการทดสอบเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลตามลำดับ

การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) *

มีการวิเคราะห์องค์ประกอบมาตราวัด I-E Scale นี้ถึง 2 ครั้ง โดยที่ในครั้งแรก ร็อดเทอร์ได้นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่เขานำมาใช้หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อมาวิเคราะห์องค์ประกอบจากการแยกวิเคราะห์องค์ประกอบกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เขาพบว่า ความแตกต่างขององค์ประกอบย่อยต่าง ๆ ก็ยังคงถูกนับเนื่องจัดรวมเข้าอยู่ภายในอาณาเขตขององค์ประกอบทั่วไป ทั้งนี้เพราะมีข้อความเพียงไม่กี่ข้อเท่านั้นที่เขาสามารถจะจัดให้อยู่ในองค์ประกอบที่แตกต่างออกไป อีกประการหนึ่ง ความแตกต่างของแต่ละองค์ประกอบย่อยนั้นก็ยังมีปริมาณน้อยจนไม่เพียงพอสำหรับการที่จะแยกแยะออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดเป็นสเกลย่อยในมาตราวัด และเช่นเดียวกัน การวิเคราะห์องค์ประกอบคะแนนที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 1,000 คน ที่ทำโดยแฟรงคลิน (Franklin) ในปี 1963 ก็ได้ผลลัพธ์ที่สอดคล้องกัน เพราะเขาพบว่าข้อความทั้งหมดมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับองค์ประกอบทั่วไป ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่าข้อความต่าง ๆ ในมาตราวัด I-E Scale มีความสัมพันธ์กันในการแสดงถึงองค์ประกอบทางบุคลิกภาพและความเร็วในอัครลัทธิ-ปรัลลิต

ความตรงตามภาวสันนิษฐาน (Construct Validity) *

การหาความตรงตามภาวสันนิษฐานได้กระทำโดยอดัมส์-เวบบ์ (Adams-Webber) ในปี 1963 โดยการเปรียบเทียบคะแนนจากมาตราวัด I-E Scale กับคะแนนจากแบบวัดชื่อว่า A story-completion test ซึ่งเป็นแบบวัดที่เมื่อผู้รับการทดสอบได้อ่านเรื่องราว 3 เรื่องในแบบวัดจบสิ้นแล้ว ผู้รับการทดสอบจะต้องตอบคำถามในตอนท้ายเรื่องที่ว่า ผลของการกระทำที่บุคคลในแต่ละเรื่องนั้น ๆ ได้รับในวาระสุดท้ายเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากสาเหตุของสิ่งใด ลักษณะของแบบวัดนี้ประกอบด้วยนิทาน 3 เรื่อง ในตอนต้นของแต่ละเรื่องจะกล่าวถึงตัวละครสำคัญผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้ก่อการกระทำที่ผิดศีลธรรมขึ้น การให้คะแนนจะใช้หลักว่า ผู้รับการทดสอบจะคิดว่า ผลของการกระทำที่ตัวละครได้รับในตอนจบเรื่องเป็นผลที่เกิดเนื่องมาจากการกระทำของตัวละครผู้นั้น หรือเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากตัวการภายนอก อดัมส์-เวบบ์ (Adams-Webber) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างจำนวน 103 คน ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามจำนวนคำตอบที่ผู้รับการทดสอบตอบว่าผลการกระทำที่ตัวละครในแต่ละเรื่อง ได้รับเป็นผลที่เกิดจากสิ่งภายนอก แล้วใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มได้รับจากการตอบมาตราวัด I-E Scale ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มที่ระดับ .001 แสดงว่า คะแนนจากมาตราวัด I-E Scale มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับทัศนคติของบุคคลในการตอบแบบวัด A story-completion test ที่ว่าผลของการกระทำที่เป็นการลงโทษการกระทำที่ผิดศีลธรรมของตัวละครในนิทานแต่ละเรื่องนั้นเป็นผลที่เกิดจากตัวการภายนอกหรือเป็นผลที่เกิดจากการประพฤติผิดศีลธรรมของตัวละครนั้น ๆ เอง

นอกจากนี้ ยังมีกรนำมาตราวัด I-E Scale ไปหาความสัมพันธ์กับเครื่องมือวัดความเชื่อในอัตถิวิสัย-ปรลิติที่คาร์ดี (Cardi 1962) ได้เป็นผู้พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับการประสพกับความล้มเหลวในการศึกษา เครื่องมือนี้มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งทางการ (A semistructured interview) ใช้เวลานานประมาณ 35 นาทีถึง 1 ชั่วโมงในการศึกษา คาร์ดีได้ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ตอบมาตราวัด I-E Scale ก่อนแล้วจึงถามด้วยกรสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการแบ่งคะแนนความเชื่อในอัตถิวิสัย-ปรลิติจากมาตราวัด I-E Scale และคะแนนความเชื่อในอัตถิวิสัย-ปรลิติจากการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มผู้ได้คะแนนสูงและกลุ่มผู้ได้คะแนนต่ำ แล้วนำคะแนนที่ได้จาก

การวัดโดยเครื่องมือทั้ง 2 ชนิดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจึงกล่าวมาหาความสัมพันธ์แบบไบซีเรียล (Biserial correlation) ปรากฏว่า ได้ค่าสหสัมพันธ์ = .61 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .002

* ยิ่งกว่านั้น อรรรณ สุวีธรรักษ์ (2517: 40-45) (ยังได้ให้ความคิดเห็นว่า มาตราวัด I-E Scale นี้มีความตรงตามภาวะสันนิษฐาน สามารถแยกความแตกต่างของบุคคลที่รู้จักขณะอยู่แล้วได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ โดยการอ้างถึงข้อมูลจากผลงานวิจัยของนักวิจัยหลาย ๆ ท่าน ได้แก่ ดิงยีเฉียะ สกายฮัท และล็อตทรีฟ (Tin Yee Hsieh, Skyhut and Lotsof 1969) รีทซ์และกร็อฟ (Reitz and Groff 1972) แม็กกินเนสและคณะ (McGinnies, et al. 1974) รวมทั้งพาร์สันและชไนเดอร์ (Parson and Schneider 1974) ที่ได้นำมาตรวจวัด I-E Scale ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างชนชาติต่าง ๆ กัน อาทิ อเมริกัน จีน ญี่ปุ่น และไทย ซึ่งชาวอเมริกันเป็นชนชาติที่มีลักษณะของความเชื่อไปในด้านอัตลัษิต ส่วนชนชาติจีน ญี่ปุ่น และไทยมักมีแนวโน้มของความเชื่อไปในด้านปรลัษิต ผลจากการเปรียบเทียบสามารถสรุปเป็นข้อยุติได้ว่า มาตราวัด I-E Scale เป็นมาตราวัดที่มีความตรงตามภาวะสันนิษฐาน สามารถแบ่งแยกคุณลักษณะบุคคลชนชาติที่มีความเชื่อในอัตลัษิตและบุคคลชนชาติที่มีความเชื่อในปรลัษิตออกจากกันได้จริง นั่นคือ พบว่า ชาวจีน ชาวญี่ปุ่น และชาวไทย มีความเชื่อในอัตลัษิต-ปรลัษิตแตกต่างไปจากชาวอเมริกัน โดยที่ชาวจีน ชาวญี่ปุ่น และชาวไทยมีแนวโน้มของความเชื่อไปในด้านปรลัษิต ส่วนชาวอเมริกันมักมีแนวโน้มของความเชื่อไปในด้านอัตลัษิต *

จากคุณสมบัติของมาตราวัด I-E Scale ดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามาตราวัดนี้มีความเหมาะสมที่จะใช้ในการวิจัย และได้นำมาตรวจวัด I-E Scale มาแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย แล้วหาความตรงในการแปลโดยผ่านคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 5 ท่าน

3. แบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูความการรายงานของตนเอง เป็นแบบสอบถามที่ฉันทแพพพร (2517) ได้สร้างขึ้นตามแนวคิดของโรเจอร์ส (Rogers 1972) และได้รับการดัดแปลงให้เหมาะสมขึ้นโดยสุจิตฎา กุดอั้ง (2522) ในการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการยอมรับเลี้ยงดูความการรายงานของตนเอง แบบสอบถามนี้เป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) มีตัวเลือกให้เลือก 5 อันดับ

(1-5) แต่ละข้อคำถามเป็นข้อความที่แสดงถึงลักษณะพฤติกรรมของพ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู หรือปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นแบบประจักษ์โดย แบบให้ความคุ้มครองมากไป และแบบทอดทิ้ง รวม 3 แบบ ๆ ละ 20 ข้อ

ข้อ 1, 4, 7, ... 58 เป็นข้อความที่แสดงว่า พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็ก แบบทอดทิ้ง ตัวอย่างเช่น "พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียน"

ข้อ 2, 5, 8, ... 59 เป็นข้อความที่แสดงว่า พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็ก แบบประจักษ์โดย ตัวอย่างเช่น "เมื่อนักเรียนแสดงความคิดเห็น พ่อแม่จะรับฟังเสมอ"

ข้อ 3, 6, 9, ... 60 เป็นข้อความที่แสดงว่า พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็ก แบบให้ความคุ้มครองมากไป ตัวอย่างเช่น "เวลาไปโรงเรียน พ่อแม่จะคอยรับส่ง หรือให้ไปกับผู้ที่พ่อแม่เห็นว่าไว้วางใจได้เท่านั้น"

ในการทอนแบบสอบถาม กำหนดว่า ผู้ตอบจะต้องตอบข้อคำถามทั้ง 60 ข้อ โดยการทำความหมายคาถาภาพ (X) ลงในช่องมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด ตามความรู้สึกหรือการรับรู้ของตนเอง ข้อจะ 1 ช่องเท่านั้น การให้คะแนนให้ตามความรู้สึกที่นักเรียนตอบ โดยกำหนดว่า ถ้าตอบ

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เมื่อทำการรวมคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบแล้ว ผู้ตอบคนใดได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใดแบบหนึ่งมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูอีก 2 แบบ ตั้งแต่ 5 คะแนนขึ้นไป จะถือว่า ผู้นั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามประเภทที่ได้คะแนนสูงสุด แต่ถ้ามัคะแนนการอบรมเลี้ยงดูสูงสุดตรงกับอีก 2 แบบไม่ถึง 5 คะแนน ข้อมูลนั้นต้องตัดทิ้ง การที่ถือความแตกต่าง 5 คะแนนหรือเท่ากับคะแนนเต็มของหนึ่งพฤติกรรมนั้นก็เพื่อจะได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในการสร้างแบบสอบถามนี้ ผู้สร้างได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดสงขลา รวม 404 คน โดยดำเนินการเป็น 3 ระยะด้วยกัน คือ ระยะที่ 1 การหาพฤติกรรมเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ระยะที่ 2 การพิจารณาเลือกประเภทของพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดู และระยะที่ 3 การวิเคราะห์พฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูภายหลังการทดสอบในแต่ละครั้งได้มีการปรับปรุงแก้ไข และในครั้งสุดท้าย ปรากฏตัวนี้ที่แสดงถึงคุณภาพของแบบสอบถาม ดังนี้

อำนาจจำแนก โดยวิธีหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แยกตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดู โดยใช้ ที-เทสต์ (t-test) มีค่าตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป

ความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้เลือกเฉพาะข้อพฤติกรรมที่มีค่า t สูงของแต่ละประเภทของการอบรมเลี้ยงดูมาวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยวิธีวิเคราะห์ความคงที่ภายในใช้สูตรของการ์เร็ตต์ (Garrett 1966) มีค่า คำนีความเที่ยงของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละประเภท ดังนี้

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	0.936
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป	0.983
การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	0.995
ความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งหมด	0.969

ความตรงของแบบสอบถาม นอกจากจะมีความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยการตัดสินของอาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรแล้ว การมีกรรมวิธีความคงที่ภายในระดับสูงและการเลือกข้อคำถามหลังการทดลองใช้เฉพาะข้อที่มีอำนาจชี้ขาดพวกได้คะแนนสูงจากพวกได้คะแนนต่ำ ก็เป็นการแสดงว่า แบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Homogeneity) สามารถวัดลักษณะที่ต้องการวัดไปในทิศทางเดียวกัน จึงเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์พอที่จะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้ และปรากฏว่าแบบสอบถามนี้ได้ถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยมาแล้วหลายครั้ง ครั้งสุดท้าย สุกัญญา กุลอึ้ง (2522) ได้ให้คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และได้แก้คำไขข้อความบางข้อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น การวิจัยครั้งนี้ จึงใช้แบบสอบถาม

การอบรมเลี้ยงดูของถิ่น แพเพอร์ที่ได้รับการดัดแปลงโดยสุกัญญา กุลอึ้ง แด่สรรพนามแทน
ตัวกลุ่มตัวอย่างในแบบสอบถามยังคงไว้คำว่า "นักเรียน" เหมือนฉบับเดิม

การดำเนินการ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนลงใช้เครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของนักเรียน
มาตรวจความเชื่อในอัตถิวิสัย-ปฏิบัติ และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูตามการรายงานของ
ตนเอง ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดสังเวช จำนวน 203 คน แบ่ง
ออกเป็นชาย 54 คน หญิง 149 คน รวม 2 ครั้ง โดยทิ้งระยะห่างกัน 2 สัปดาห์ แล้วนำ
มาวิเคราะห์เพื่อหา ควณิกาง ๆ ที่แสดงคุณภาพของเครื่องมือ ปรากฏผลดังนี้

1.1 มาตราวัดความเชื่อในอัตถิวิสัย-ปฏิบัติ

หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามแต่ละข้อ (รวม 23 ข้อ) โดยใช้เกณฑ์
27 % กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ และตารางของจุงเทห์ฟาน (Chung Teh Fan 1952) แล้วตัดไว้
เฉพาะข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป อย่างไรก็ตาม มีข้อคำถามหนึ่งข้อที่มีค่าอำนาจ
จำแนกต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่ผู้วิจัยก็คงไว้โดยพิจารณาว่าข้อคำถามนั้น ๆ มีเนื้อความที่
สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวัด *

ค่าความเที่ยงของมาตราวัด ได้ทำการหาทั้งวิธีวิเคราะห์ความคงที่ภายใน
และวิธีทดสอบซ้ำ สำหรับความเที่ยงแบบวิเคราะห์ความคงที่ภายในได้ทำการคำนวณโดยใช้ถึง
3 วิธี คือ

- 1.1.1 โดยใช้สูตรของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน 20 (K-R 20)
- 1.1.2 โดยวิธีการแบ่งครึ่งข้อคำถาม (Split-half) แล้วหาความ
สัมพันธ์ของมาตราวัดทั้ง 2 ส่วนโดยใช้สูตรสเปียร์แมน บราวน์ (Spearman Brown)
- 1.1.3 โดยวิธีการแบ่งครึ่งข้อคำถาม (Split-half) ของข้อคำถามที่
จัดเรียงตามลำดับค่าความสัมพันธ์กับคะแนนรวม (Item-total correlation) แล้วคำนวณ
หาความสัมพันธ์ของทั้ง 2 ส่วนโดยใช้สูตรสเปียร์แมน บราวน์ เช่นกัน

* ค่าอำนาจจำแนกรายข้อได้แสดงไว้ในภาคผนวก ข

สำหรับภาควิชา ความเที่ยงที่หาโดยวิธีการทั้ง 4 แบบ ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าความเที่ยงของมาตราวัดความเชื่อในเอกลักษณ์-ประติวิคที่หาโดยวิธีการ 4 แบบ

ครั้งที่	วิธีการหรือสูตรที่ใช้	ชาย (54 คน)	หญิง (149 คน)	รวม (203 คน)
1	สูตร K-R 20 \checkmark	0.55	0.52	0.53
2	สูตร K-R 20 \checkmark	0.57	0.63	0.62
1	Split-half	0.61	0.48	0.51 \checkmark
2	Split-half	0.65	0.63	0.63 \checkmark
1	Split-half (Item-total correlation)	0.62	0.54	0.56 \checkmark
2	Split-half (Item-total correlation)	0.67	0.54	0.58 \checkmark
1+2	Test-retest	0.60	0.62	0.61

1.2 แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูตนเอง

วิเคราะห์ความแตกต่างรายช่อระหว่างกลุ่มผู้ได้คะแนนสูงและกลุ่มผู้ได้คะแนนต่ำจำนวน 25% ของผู้ตอบแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแต่ละประเภท โดยใช้ทีเทสต์ (t-test) ปรากฏผล ดังนี้ *

แบบประชาธิปไตย	มีค่าที (t)	ระหว่าง	1.93-14.05
แบบให้ความคุ้มครองมากไป	มีค่าที (t)	ระหว่าง	2.41- 8.98
แบบทอดทิ้ง	มีค่าที (t)	ระหว่าง	1.85-10.52

ส่วนค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูได้ทำการคำนวณหาโดยวิธีวิเคราะห์ความคงที่ภายในแบบ โทเอพิซิเยียนท์ แอลฟา (Coefficient Alpha)

*ค่า t รายช่อ ได้แสดงไว้ในภาคผนวก ข

ของครอนบาช (Cronbach) และแบบทดสอบซ้ำ (Test-retest) ได้ค่าดัชนีความเที่ยง
ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าดัชนีความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแต่ละประเภท

ครั้งที่	สูตรหรือวิธีการที่ใช้	ชาย (54 คน)	หญิง (149 คน)	รวม (203 คน)
<u>การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย</u>				
1	Coefficient Alpha	0.78	0.83	0.82
2	Coefficient Alpha	0.75	0.82	0.84
1 + 2	Test-retest	0.77	0.87	0.85
<u>การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป</u>				
1	Coefficient Alpha	0.75	0.76	0.75
2	Coefficient Alpha	0.77	0.76	0.76
1 + 2	Test-retest	0.75	0.79	0.78
<u>การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง</u>				
1	Coefficient Alpha	0.75	0.85	0.84
2	Coefficient Alpha	0.79	0.90	0.88
1 + 2	Test-retest	0.75	0.84	0.83

2. นำนำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง โดยนำแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติ
ส่วนตัวของนักเรียนให้นักเรียนตอบก่อน แล้วจึงให้ตอบมาตรวจวัดความเชื่อในอัตลัษิต-ปรลัษิต
และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูตามการรายงานของตนเองตามลำดับ โดยไม่กำหนดเวลา
และหลังจากการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับแล้ว ทำการคัดเลือกผู้
ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง นำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติต่าง ๆ
ตามต้องการ

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 : มีขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1.1 คำนวณหาค่าสถิติขั้นมูลฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.2 ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)* เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไปนี้

1.2.1 นักเรียนที่รายงานว่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยแบบให้ความคุ้มครองมากไป และแบบทอดทิ้ง มีความเชื่อในอัตลัษิต-ปรลัษิตไม่แตกต่างกัน

1.2.2 นักเรียนที่พ่อแม่มีการจึภภาระดับสูง กลาง และต่ำ มีความเชื่อในอัตลัษิต-ปรลัษิตไม่แตกต่างกัน

1.2.3 นักเรียนชายและหญิงมีความเชื่อในอัตลัษิต-ปรลัษิตไม่แตกต่างกัน

ถ้าปรากฏว่า ผลที่ได้จากการทดสอบในข้อ 1.2.1, 1.2.2 และ 1.2.3 ขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ก็จะทำกรทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่อไปนี้ด้วยวิธีการเปรียบเทียบพหุคูณของเชฟเฟ (Scheffé)

ตอนที่ 2 : ใช้สถิติทดสอบไค-สแควร์ (χ^2) วิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อค้นพบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 3 ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามกรรายงานของตนเอง ระดับการศึกษาของพ่อแม่ และเพศ มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

*ผู้วิจัยมีเจตนาเดิมจะใช้กรวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 3 ทาง (Three-Way Analysis of Variance) แต่เมื่อนำข้อมูลของนักเรียนจำนวน 508 คนมาจำแนกตามตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปรแล้ว พบว่า ตารางการจำแนกบางช่องมีกลุ่มตัวอย่างน้อยมาก หรือบางตารางไม่มีเลย จึงไม่สามารถจะใช้กรวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 3 ทางได้